

1127

Vuit

(ALDC, VIII, 1960. *Vuit*)

Vuit, que correspon al concepte “set més un” (*DIEC*), és un der. del llat. *ŏCTO*, com ho són els congèneres port. i gall. *oito*, cast. *ocho*, it. *otto*, fr. *huit*, oc. *ueit* (*uèch*, *uòch*). L’evolució fonètica va ser: *ŏCTO* > **wojt* > **wújt/újt* (s. XIII), *vujt* (s. XIV). Deixant de banda l’articulació labiodental (dels orígens) i posteriorment bilabial (des del s. XVI) de la consonant inicial en les àrees de betacisme, fenomen observable en el *PALDC*, I, mapa 12, cal notar el reforç velar de [uj]t 175 en g[uj]t 129, com el de [wej]t en *güeit* 94, i el desplaçament d’accent en el val. [wit], eventualment [bwit] convertit en [gwit] 162 per equivalència acústica, com la de *gomitar* < *vomitar*, *gorradura* < *borradura*, etc. (cf. Veny, 2001 b: 96-113); per primera vegada hem

enregistrat la var. *vu[jt]* amb dental palatalitzada (105, 109, 110, 114, 117, 137) que ocasionalment arriba a absorbir la [j] (*vu[t]*); en el cas de *uït* i de [b’uit] 145 s’ha convertit el diftong en hiat; veg. paral·lelismes en *buit* (mapa 1119). *Otxo* 100 és imputable al cast.-arag.; recordem que la forma genuïna d’aquests darrers parlars és *hueyto* (ant.), *güeito*. En la distribució geogràfica de variants, hem constatat la notable extensió de la forma labialitzada, fins en alg., mentre que l’arcaic *huit*, amb les seves variants, s’ha mantingut en val.

Vuit és mot normatiu des del *DOrt*, 1917; *huit*, des del *DIEC*₁, 1995.

